

Sygn. akt VIII U 2553/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2016 r. w L.

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 29 marca 2016 roku, znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że A. M. ma prawo do wyrównania świadczenia emerytalnego od miesiąca października 2015 roku;
2. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt VIII U 2553/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2016 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia

17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U z 2016r., poz. 887) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U

Nr 237, poz. 1412) odmówił A. M. przeliczenia wysokości emerytury od wcześniejszej daty, tj. od sierpnia 2015 roku, bowiem zgodnie z art. 129 ust.1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek (decyzja ZUS – k. 57 akta emerytalne ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. M. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wyrównania świadczenia emerytalnego

od dnia złożenia wniosku z dnia 17 sierpnia 2015 roku. Skarżący w uzasadnieniu podniósł, że już dnia 17 sierpnia 2015 roku zgłosił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. celem złożenia wniosku o przeliczenie emerytury

zgodnie z nowelizacją ustawy obowiązującą od dnia 5 marca 2015 roku natomiast błędnie złożony wniosek o emeryturę wynikał z faktu, że taki druk otrzymał od pracownika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (odwołanie – k. 2-3 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Organ podniósł ponadto, iż wnioskodawca dnia 17 sierpnia 2015 roku złożył wniosek o emeryturę, natomiast wyraźnie sprecyzowany wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 a został złożony dnia 7 stycznia 2016 roku (odpowiedź na odwołanie – k. 3-4 a.s.).

Na rozprawie dnia 27 września 2016 roku strony podtrzymały swoje stanowiska. Wnioskodawca zeznał, iż błędny wniosek który złożył w sierpniu 2015 roku został mu podsunięty przez pracownika organu rentowego, natomiast wniosek o przeliczenie na prawidłowym druku wniósł w październiku 2015 roku (protokół rozprawy – k. 12-13 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. M. urodził się (...). Decyzją z dnia 14 marca 2000 roku wnioskodawcy przyznano emeryturę górniczą bez względu na wiek (decyzja – k. 20 akta emerytalne ZUS, tom I). Dnia 17 sierpnia skarżący złożył wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę – k. 1-4 a.e.). Decyzją z dnia 14 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że brak jest podstaw do przyznania kolejnej emerytury górniczej oraz brak prawa do przeliczenia 24% nowej kwoty bazowej (tzw. części socjalnej), ponieważ nie przepracował on 30 miesięcy po przyznaniu emerytury.

Dnia 27 października 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno - rentowego. Do wniosku dołączył zaświadczenia Rp-7 z dnia 17 października 2015 roku (k.11-17 a.e., tom II). Organ rentowy w odpowiedzi na wniosek poinformował, iż z powodu braku dokumentacji płacowej i zasiłkowej za okres od 14 lutego 1975 roku do 31 grudnia 1975 roku zaświadczenie wykazano na podstawie akt osobowym, w związku z czym w podstawie uwzględniono wynagrodzenie zasadnicze. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwrócił się także do (...) SA Centrum Usług (...) w L. z prośbą o nadesłanie wyjaśnienia do zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 października 2015 roku. Jednocześnie organ rentowy pismem z dnia 16 listopada 2015 roku wezwał A. M. do przedłożenia dodatkowych dowodów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, legitymacji ubezpieczeniowej (o ile zawiera wpisy wynagrodzeń), a w przypadku likwidacji zakładów pracy kserokopii kart wynagrodzeń przechowywanych przez archiwa z firm (...)w K., (...) Sp. z o.o. oraz świadectwa pracy z firmy (...). z o.o (wniosek, pisma ZUS – a.e., tom II).

Po wyjaśnieniu otrzymanym z (...) oraz oświadczeniu wnioskodawcy z dnia 8 grudnia 2015 roku iż mimo starań wskazane firmy nie zostały przez niego odnalezione, Zakład Ubezpieczeń Społecznych rozpatrzył wniosek z dnia 26 listopada o zmianę stażu pracy i podstawy wymiaru przeliczył emeryturę od dnia 1 października 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W uzasadnieniu wydanej decyzji organ wskazał, iż celem przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zmiany wprowadzone ustawą z dnia 5 marca 2015 roku o zmianie powołanej wyżej ustawy) należy oddzielnie złożyć stosowny wniosek (wyjaśnienie, pismo, decyzja – a.e. tom II).

A. M. pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku nie zgodził się z otrzymaną decyzją wskazując, że wniosek taki zgłosił w sierpniu 2015 roku a nie w październiku 2015 roku, zwracając się przy tym aby ponowne przeliczenie emerytury nastąpiło według nowych zasad w jego obecności. Dnia 1 lutego wnioskodawca uzupełnił złożone pismo poprzez sprecyzowanie, iż domaga się przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej (pismo –

k. 42 a.e., uzupełnienie – k. 44 a.e.).

Mając powyższe na uwadze Zakład Ubezpieczeń Społecznych dnia 2 lutego 2016 roku na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 stycznia 2016 roku o zmianę okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia przeliczył od dnia 1 stycznia 2016 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Wnioskodawca pismem z dnia 29 lutego zwrócił się do organu rentowego z prośbą o wyrównanie świadczenia od momentu gdy złożył pierwszy wniosek mianowicie od miesiąca sierpnia 2015 roku. W tym stanie rzeczy została wydana zaskarżona decyzja.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o akta ubezpieczeniowe odwołującego zawierające wiarygodne dokumenty złożone przez ubezpieczonego oraz wydane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ramach przyznanych mu ustawowo uprawnień. Strony nie kwestionowały treści tych dowodów. W ocenie Sądu brak było okoliczności przeczących przeciwko ich prawdziwości. W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że również zeznania skarżącego złożone w trybie art. 299 k.p.c., w powyższym zakresie zasługują na częściowe uwzględnienie. Zeznania te zostały odebrane w toku postępowania sądowego,

po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Wnioskodawca zeznał, iż prawidłowy wniosek został złożony dopiero

w październiku 2015 roku. Skarżący stwierdził, że w sierpniu 2015 roku złożył pierwszy wniosek o przeliczenie emerytury. Powyższe nie odpowiada jednak treści złożonego i podpisanego przez wnioskodawcę dnia 17 sierpnia 2015 roku wniosku zatytułowanego jako „wniosek o emeryturę”. Twierdzenie przez wnioskodawcę, iż wniosek ten został „podsunięty” nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Wnioskodawca widział bowiem jaki wypełnia druk, uzupełnił go zgodnie z wymogami oraz opatrzył własnoręcznym podpisem. Wszelkiego rodzaju wątpliwości mogły zostać rozwiane bezpośrednio przez pracownika organu rentowego. Nawet gdyby przyjąć, że pracownik ten podał wnioskodawcy do wypełnienia błędny dokument, mogło to wynikać z nieporozumienia mającego przyczynę w błędnym sprecyzowaniu żądania przez wnioskodawcę. Mógł

on jednak po zauważeniu, iż dokument dotyczy przyznania emerytury którą już posiada, dokonać sprostowania oraz podjąć odpowiednie czynności mające na celu usunięcie nieporozumienia.

Odnosząc się natomiast do stanowiska organu rentowego należy stwierdzić, iż błędne jest twierdzenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, iż aby przeliczono wnioskodawcy podstawę wymiaru z uwzględnieniem art. 110a (zmiany wprowadzone ustawą z dnia 5 marca 2015 roku) musi on złożyć oddzielny wniosek. Wnioskiem z dnia 27 października 2015 roku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno – rentowego A. M. wyraźnie wnosi o wybór najkorzystniejszego wariantu przy przeliczeniu. Podanie takie powinno być dla organu rentowego wystarczającą podstawą do przeliczenia emerytury

z uwzględnieniem wskazanego art. 110a - w tej sytuacji będącego dla wnioskodawcy najbardziej korzystnym wariantem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo.

Zgodnie z art. 110a. ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (tekst jednolity: Dz. U. 2016, poz. 887), wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust.

2 cytowanego przepisu ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Oceny zasadności żądania odwołania należy dokonać mając na uwadze art. art. 129 ust. 1 powołanej ustawy zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Stosownie do treści art.116 ust.1 ustawy postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego.

Przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (§3 i 4) nie wymagają wskazania podstawy prawnej żadanego świadczenia.

Dla potrzeb ustalenia zasadności żądania, zasadniczego znaczenia nabiera ustalenie momentu w którym skarżący zgłosił wniosek o przeliczenie emerytury z zastosowaniem art. 110a wskazanej ustawy. Zdaniem Sądu ustalony stan faktyczny sprawy pozwala na przyjęcie, iż wniosek taki został wniesiony w dniu 27 października 2015 roku. W tym bowiem dniu ubezpieczony złożył do organu rentowego wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego z prośbą o wybór najkorzystniejszego wariantu. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność ta winna stanowić dla organu rentowego wystarczającą informację w zakresie odkodowania żądania przeliczenia świadczenia

z uwzględnieniem art. 110a. Natomiast zachowanie Zakładu, żądającego złożenia oddzielnego wniosku należy uznać za przejaw niedopuszczalnego formalizmu, przerzucającego na ubezpieczonego ciężar precyzyjnego literalnego formułowania pisma, którego treść w realiach sprawy została w sposób dostateczny zakomunikowana dnia 27 października 2015 roku.

Z tych względów, na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴

§ 2 k.p.c. zasadna jest zmiana zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie ubezpieczonemu prawa do wyrównania świadczenia emerytalnego od miesiąca października 2015 roku, w pozostałej części odwołanie należało oddalić.